

[Aksel Larsen.]

årligt blev stillet blot 30 mill. kr. til rådighed for ungdommens uddannelsesfond — der var ikke råd — men i går har finansudvalget uden betænkeligheder bevilget 30 mill. kr. til bygning af afskydningsramper for raketter fire steder i hovedstadens omegn. Det er der råd til. Hold så op med at tale om velfærdsstat, navnlig da finansudvalget jo samtidig besluttede at skære boligstøtten 33 mill. kr. ned.

Regeringen kan for så vidt rose sig af, at overenskomstsituationen i år blev klaret på en anden måde end i 1956. Hvis der i den anledning tilkommer den ros, er det vel den socialdemokratiske fløj med dens indflydelse på fagforbundenes ledelse, der skal indkassere rosen. Men de økonomiske gaver, man gennem landbrugsordningerne nu giver det store landbrug som betaling for overenskomsterne med landarbejderne og slagteriarbejderne, viser bagsiden af medaljen. Arbejdstidsforkortelsen er et fremskridt, ja, omend Danmark på dette område er bag efter mange andre lande, men da det åbenbart er meningen, at arbejdstidsforkortelsen skal følges op af forøget arbejdsintensitet, hjælper det ikke på beskæftigelsesgraden.

Der er udsendt en bemærkelsesværdig fælleserklæring af formændene for henholdsvis Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund, de herrer Ejnar Thorsen og Eiler Jensen. Jeg er her ganske enig med det ærede medlem hr. Per Hækkerup, som også sagde, at det var en bemærkelsesværdig erklæring. Det bemærkelsesværdige ligger dels i, at det netop er en fælleserklæring, som Eiler Jensen i hvert fald har været med til at underskrive, dels i, at den som en slags konsekvens af overenskomstafslutningerne siger til arbejderne: producer mere, spar mere, invester mere — det betyder samtidig større beskæftigelse og højere levestandard!

Hvordan større arbejdsydelse af den enkelte kan give beskæftigelse til flere, hvordan arbejderne gennem aktiekøb for en dyrtidsportion eller to om året skulle kunne købe kapitalisterne ud og socialisere dansk industri, hvordan man samtidig skal kunne sætte en del af sin løn i sparekassen og hæve sin levestandard, altså købe mere, det giver

fælleserklæringen fornuftigvis ingen oplysning om.

Producer mere! Det er et godt slagord, og højere produktion burde føre til forøget velstand for samfundet og os alle sammen, forudsat altså, at det producerede kan afsættes. Men hvad det angår, er der jo vanskeligheder for såvel landbruget som industrien, vanskeligheder, som har deres rod i mange års forfejlet dansk landbrugs- og handelspolitik, og som bliver mere mærkbare, efterhånden som den truende krisesky, der kun i tilfælde af præsident Eisenhower's selvforømmelse må kaldes depression, trækker op over den kapitalistiske verden. Måske var det også selvforømmelse, da den højtærede handelsminister forleden begrundede sit håb om lysning, om akut overvindelse af krisetendenserne, med håbet eller forventningen om øget international spænding og forstærket oprustning; men hvad det end var, så illustrerer en sådan handelsministeriel og professoral betragtning, hvor syg den kapitalistiske økonomi er.

Det er en fattig trøst, at vanskelighederne for produktion, økonomi og beskæftigelse har deres rod i kapitalismens trods alle planforsøg anarkistiske økonomiske system, selv om dette ganske vist viser, hvilken vej vi bør gå, hvilket samfundssystem vi bør tilstræbe. Det er også en ringe trøst, at specielt Danmarks afsætningsvanskeligheder i høj grad er selvforskyldte gennem den ydmyge indordning under andre landes hårdhændede egoistiske handelsinteresser, som er gået stadig videre siden Marshalloverenskomstens vedtagelse her i tinget i sommeren 1948. Var det ikke den højtærede økonomiminister, som engang her i tinget anbefalede, at Danmark dog prøvede på at nærme sig sine politiske handelspartnere i blot nogenlunde oprejst stilling? Gid han må erindre sig disse kloge og rigtige ord og benytte sit medlemskab i regeringen til at få dem efterlevet!

Miseren viser dog, hvor nødvendigt det er. Afsætningsvanskelighederne og de stigende priser på smør og andre landbrugsprodukter skyldes jo ikke en naturlov, skyldes ikke et svigtende behov eller manglende dansk produktions- og konkurrenceevne, men derimod den omstændighed, at